

~~1988~~
1995

POSTANOWIENIE
o umorzeniu śledztwa

Dnia 21 maja 2008 r.

.....Marzena..Kusion - prokurator.....
(imię, nazwisko i stanowisko).

Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w ...Katowicach.....

w sprawie przymusowego zatrudnienia żołnierzy w kopalniach węgla kamiennego w latach 1949-1959 w ramach batalionów pracy,

tj. o przestępstwo z art. 191§1 kk w zw. z art. 2 ust.1 i art. 3 ustawy z dnia 18.12.1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni p-ko Narodowi Polskiemu,

na podstawie 17§1 pkt 7 kpk w zw. z art. 45 pkt 5 ustawy z dnia 18.12.1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni p-ko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 1998r. Nr 155 poz. 1016 z późn. zm.),

postanowił:

umorzyć śledztwo w sprawie:

1. zbrodni komunistycznej, stanowiącej zbrodnię p-ko ludzkości, polegającej na przekroczeniu uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych poprzez stworzenie podstaw prawnych dla funkcjonowania systemu przymusowego zatrudnienia żołnierzy w kopalniach węgla kamiennego Górnego i Dolnego Śląska w latach 1949-1959 w ramach batalionów pracy,

tj. o przestępstwo z art. 231§1 kk i art. 191§ kk przy zast. art. 11§1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18.12.1998r. o IPN-KSZ p-ko NP.

wobec ustalenia, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone (na zasadzie art17§1 pkt 7 kpk);

UZASADNIENIE

W sierpniu 2004r. do tut. Komisji wpłynęło pismo Związku Represjonowanych Politycznie Żołnierzy Górników Zarząd Okręgowy w Katowicach z wnioskiem o wszczęcie śledztwa w sprawie przymusowej pracy żołnierzy górników w zakładach wydobywczych PRL w okresie od 1949 do 1959r. Nadto w ślad za pismem przesłano listy osób pokrzywdzonych, które wyraziły gotowość złożenia zeznań w tej sprawie.

Z wcześniejszych ustaleń poczynionych w postępowaniu o sygn. S 72/01/Zk wynikało, że śledztwo w sprawie utworzenia i podtrzymywania w latach 1949-1959 w b. PRL represyjnego systemu wojskowych batalionów pracy prowadziła Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Warszawie sygn. akt PO. Śl. 14/98. Postępowanie to zmierzało przede wszystkim do wyjaśnienia aspektów prawnych przymusowego zatrudnienia żołnierzy, bez ustalania osób pokrzywdzonych i postanowieniem z dnia 31 marca 1999r. zostało umorzone wobec śmierci sprawców.

Zgodnie z treścią art. 45 pkt 3 i 4 ustawy o IPN KŚZ p-ko NP w sprawach o zbrodnie komunistyczne wymagane jest wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy, a w szczególności ustalenie osób pokrzywdzonych. Śmierć sprawcy nie może stanowić przeszkody do realizacji tego celu. Tak więc zwrócono się do Wojskowej Prokuratury Okręgowej w Warszawie z prośbą o podjęcie umorzonego śledztwa o sygn. PO. Śl. 14/98. i przesłanie akt do tut. Komisji. Otrzymało odpowiedź, że akta przekazane zostały protokolarnie do Biura Udostępniania i Archiwizacji Dokumentów w Warszawie. Tam więc zwrócono się o nadesłanie akt. Wobec braku odpowiedzi na przesłane pismo i z uwagi na upływ 3 miesięcznego terminu dla podjęcia decyzji o biegu sprawy, postanowieniem z dnia 22 listopada 2004r. wszczęto śledztwo o przestępstwo z art. 191§1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18.12.1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni p-ko Narodowi Polskiemu.

Do postępowania tego włączono akta innych spraw toczących się z zawiadomień złożonych przez poszczególne osoby pokrzywdzone (Stanisław Majka, Franciszek Olejnik, Kazimierz Kościelniak), a dotyczące również pracy przymusowej żołnierzy.

W toku śledztwa historykowi tut. Komisji zlecono dokonanie kwerendy akt Wojskowego Korpusu Górniczego znajdujących się w Centralnym Archiwum Wojskowym

celem ustalenia podstaw prawnych wprowadzenia systemu przymusowego zatrudnienia żołnierzy i kryteriów decydujących o skierowaniu żołnierza do batalionów górniczych.

Zapoznano się nadto z opracowaniami dotyczącymi batalionów górniczych, między innymi pozycją *Z dziejów opozycji i oporu społecznego* pod redakcją Łukasza Kamińskiego, opracowaniem *Skazani bez wyroku* Komisji Historycznej Krajowego Zarządu Związku Represjonowanych Żołnierzy Górników, licznymi publikacjami prasowymi dotyczącymi omawianego zagadnienia oraz filmem Wandy Różyckiej Zborowskiej pod tytułem *Czarni Baronowie*.

W prasie zamieszczono komunikat informujący o prowadzonym śledztwie oraz wzywający osoby pokrzywdzone do zgłaszania się celem złożenia zeznań.

W sprawie w oparciu o zabezpieczone dokumenty źródłowe oraz zeznania świadków ustalono następujący stan faktyczny.

Po zakończeniu działań wojennych Polska na mocy umowy z ZSRR zobowiązana była dostarczyć wschodniemu sąsiadowi kontyngent węgla kamiennego. W tym celu do pracy w kopalniach trafiło 50 000 jeńców niemieckich. Pracowali oni od września 1945r. do czasu utworzenia NRD, kiedy to zwolniono ich z niewoli. Aby zapłacić braki w sile roboczej, rozkazem Ministra Obrony Narodowej marszałka Roli Żymierskiego już 1 października 1947r. sprawą batalionów roboczych zajęła się międzyministerialna konferencja z udziałem gen. Bordziłowskiego i gen. Góreckiego. Poszczególne resorty zgłosiły zapotrzebowanie na 60 tys. ludzi. Szef Głównego Zarządu Polityczno Wychowawczego gen. bryg. Edward Ochab w lipcu 1949r. zaproponował skierowanie do kopalń żołnierzy, którzy mieli wydobywać węgiel na potrzeby wojska. Początkowo próbowano przeprowadzić nabór ochotniczy, lecz pomimo szeroko zakrojonej akcji propagandowej zgłosiło się tylko 373 żołnierzy. W tej sytuacji gen. Ochab rozkazem nr 36 z 5 sierpnia 1949r. polecił powołać dodatkowo 4000 poborowych. Mieli oni być skierowani po przeszkoleniu bez broni do wytypowanych kopalń. Bliższe szczegóły ustalił rozkaz Ministra Obrony Narodowej nr 0169/Org. z 13 sierpnia 1949r., który mówił, że cztery sformułowane na poligonach bataliony pracy (1,2,3,4 batalion pracy) po przybyciu na Górny Śląsk podporządkowane będą Okręgowi Wojskowemu Nr 5. Kolejne bataliony pracy sformułowano w lutym 1950r. (5,6,7,8,9 batalion pracy). Wszystkie bataliony pracy utrzymywane były poza normą wojska. Koszty ich utrzymania były refundowane przez Ministerstwo Górnictwa i Energetyki. W celu zapewnienia kontroli nad funkcjonowaniem batalionów pracy rozkazem Ministra Obrony Narodowej nr 031/Org. z 18 kwietnia 1950r.

w Katowicach utworzono Dowództwo Batalionów Pracy. Podlegało mu 9 batalionów liczących 11 354 żołnierzy. Wzrost napięcia międzynarodowego na skutek wybuchu wojny w Korei spowodował rozbudowę potencjału militarnego Polski. W związku z tym postanowiono zdjąć z Ministerstwa Obrony Narodowej sprawę rozwoju batalionów pracy. Uchwałą Prezydium Rządu nr 287 z dnia 14 kwietnia 1949r. *W sprawie organizacji i działania batalionów zastępczej służby wojskowej* powierzono dalsze formułowanie batalionów pracy Komendantowi Głównemu Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”. W tym celu powstał w strukturach „Służby Polsce” oddzielny pion Zastępczej Służby Wojskowej (ZSW), podległy nadal poprzez Komendanta Głównego, Ministerstwu Obrony Narodowej. Jednocześnie w maju 1951r. utworzono Komendę Zgrupowania Batalionów Zastępczej Służby Wojskowej w Katowicach oraz dziesięć batalionów ZSW liczących ponad 10 000 żołnierzy. W kopalniach znalazły się więc bataliony pracy MON i bataliony ZSW podległe Komendzie Głównej SP. W październiku 1951r. nastąpiło połączenie obu struktur batalionów, a w Warszawie powołano Kierownictwo Jednostek ZSW oraz dowództwa 1 w Katowicach i 2 w Chorzowie. Wszystkie bataliony pracy przemianowano na bataliony ZSW. Łącznie w tym czasie funkcjonowało 17 batalionów rozmieszczonych na terenie 30 kopalń węgla. Jednostki te liczyły ponad 20 000 żołnierzy. Następną reorganizację jednostki przeszły w 1953r. Sformowano wówczas dowództwo 3 Brygady Pracy w Wałbrzychu. Podporządkowano jej bataliony funkcjonujące na terenie Wałbrzyskiego Zagłębia Węglowego. Zmieniono także nazwy pozostałych jednostek na Brygady Pracy i bataliony pracy. W tej strukturze bataliony funkcjonowały do 1954r. W marcu 1954r. podjęto decyzję o stopniowej likwidacji jednostek górniczych, miało to nastąpić do 1959r. Po likwidacji „Służby Polsce” uchwałą Prezydium Rządu nr 815 z dnia 15 października 1955r. jednostki ZSW przekształcono w podległy bezpośrednio Ministrowi Górnictwa Wojskowy Korpus Górniczy. W 1957r. rozpoczął się proces rozwiązywania jednostek pracy. Na podstawie uchwały Prezydium Rady Ministrów nr 529/58 RM z 30 listopada 1958r. w sprawie przyspieszenia likwidacji wojsk Korpusu Górniczego, Minister Obrony Narodowej rozkazem nr 010/Org. nakazał rozformować do 30 grudnia 1959r. Dowództwo Wojskowego Korpusu Górniczego oraz ostatni 6 Wojskowy Batalion Górniczy. Ogółem żołnierze batalionów pracy byli zatrudnieni w 60 kopalniach Dolnego i Górnego Śląska. W szczytowym okresie rozwoju w 1956r. w kopalniach było zatrudnionych 35 000 żołnierzy. Odsetek żołnierzy wśród wszystkich zatrudnionych w kopalniach w 1956r. wynosił: kopalnia „Wujek”-51,4%, kopalnia „Wieczorek” 48%, kopalnia „Wanda –Lech” 42%, kopalnia „Bobrek” 37,2%, kopalnia „Polska” i „Rozbark”

37%, kopalnia „Prezydent” 31%, pozostałe kopalnie nie mniej niż 22%. Żołnierze kierowani byli do pracy również w kopalniach wydobywania rud uranu „Wolność”, „Podgórze” oraz zakładzie przerobu rudy uranowej R-1.

W Polsce zatrudnienie żołnierzy służby zasadniczej zostało prawnie usankcjonowane. Z materiałów źródłowych wynika, że inicjatorem utworzenia batalionów pracy był ówczesny szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego gen. broni Władysław Korczyński. W piśmie z dnia 24 czerwca 1949r. do Ministra Obrony Narodowej zaproponował on utworzenie batalionów, do których powoływani mieli być poborowi, którzy ze względów politycznych nie odbywali zasadniczej służby wojskowej. Zalegalizowanie tej koncepcji nastąpiło w przyjętej w dniu 4 lutego 1950r. ustawie o „Powszechnym obowiązku wojskowym”, wprowadziła ona nową kategorię służby zastępczej. Ten rodzaj służby miał polegać na szkoleniu wojskowym oraz wykonywaniu prac na rzecz obronności kraju i narodowych planów gospodarczych. Pierwsze bataliony pracy utworzono rozkazem nr 036 z dnia 5 sierpnia 1949r. wydanym przez Wiceministra Obrony Narodowej gen. bryg. Edwarda Ochaba. Miały one być przeznaczone do pracy w kopalniach. Następnie Minister Obrony Narodowej Marszałek Konstanty Rokossowski w dniu 1 lutego 1951r. wydał rozkaz nr 008/MON określający kategorie osób, które miały być przeznaczone do odbycia zastępczej służby wojskowej, a mianowicie poborowych:

- pochodzących ze środowiska bogaczy wiejskich, wywłaszczonych obszarników, kupców, właścicieli przedsiębiorstw przemysłowych zatrudniających siły najemne, właścicieli większych nieruchomości miejskich oraz synów funkcjonariuszy II Rzeczypospolitej;
- którzy w opinii organów bezpieczeństwa publicznego byli wrogo ustosunkowani do ówczesnej rzeczywistości;
- których rodzice, rodzeństwo lub żona byli karani przez organa Polski Ludowej za przestępstwa polityczne;
- którzy utrzymywali kontakt z członkami najbliższej rodziny, pozostającymi w krajach kapitalistycznych i zajmującymi wrogą postawę wobec Polski Ludowej;
- którzy byli skazani w Polsce Ludowej za przestępstwo o charakterze politycznym lub społecznym, na kary powyżej jednego roku więzienia bez jej zawieszenia i utraty praw.

Chociaż podkreślano, że przynależność w czasie wojny do niemieckich grup narodowościowych oraz pochodzenie śląskie, mazurskie lub kaszubskie nie powinny być powodem dla kierowania do zastępczej służby wojskowej, to powszechne było kierowanie poborowych tych grup do jednostek pracy.

W toku śledztwa w charakterze świadków przesłuchano 155 osób. W oparciu o relacje tych świadków ustalono przebieg ich służby wojskowej. Jakkolwiek losy poszczególnych osób różniły się, to jednak wiele elementów było wspólnych. Przede wszystkim Wojskowe Komendy Uzuppełnień nie informowały poborowych, że zostają skierowani do batalionów pracy. Tak więc przekonani byli, że ich służba wojskowa będzie przebiegała standardowo. Po przeszkoleniu wojskowym, które odbywało się albo na terenie jednostek wojskowych, albo na terenie obozów kwaterunkowych przy kopalniach, żołnierze kierowani byli do pracy fizycznej przy wydobywaniu węgla, najczęściej bez jakiegokolwiek przygotowania zawodowego i bez przeszkolenia z zakresu BHP. Zdarzały się czasem przeszkolenia jednodniowe. Praca odbywała się w systemie zmianowym, a jej czas często przekraczał 8 godzin i uzależniony był od narzuconych norm wydobywania. Żołnierze za świadczoną pracę otrzymywali wynagrodzenie, przy czym było ono niższe od wynagrodzenia osób cywilnych. Z wynagrodzenia tego potrącano kwotę na umundurowanie i wyżywienie. Na terenie jednostek zakwaterowania, a były to najczęściej prymitywne baraki po filiach obozów koncentracyjnych, obozach jenieckich i obozach pracy, otrzymywali wyżywienie, które było raczej skromne i mało kaloryczne zważywszy na wykonywaną pracę. Czas służby wynoszący ustawowo 2 lata przedłużano rutynowo o kilka miesięcy. Szczególnie niebezpieczne dla zdrowia żołnierzy było zatrudnianie ich w kopalniach uranu. Wśród żołnierzy zdarzały się wypadki przy pracy, nawet śmiertelne. Przyczyną tych wypadków było słabe przygotowanie żołnierzy do pracy w kopalni, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. Nadto specyfika kopalni, nastawionych głównie na wydobywanie, nie sprzyjała tworzeniu bezpiecznych warunków pracy.

W toku kwerendy przeprowadzonej przez historyka tut. Komisji w archiwum Sił Powietrznych w Nowym Dworze Mazowieckim pozyskano materiały dotyczące faktu przeniesienia bez podania przyczyny 21 żołnierzy Szkoły Młodszych Specjalistów Lotnictwa nr 11 w Słupsku do jednostki wojskowej nr 2687 w Katowicach. Ustalonych żołnierzy przesłuchano w charakterze świadków. Z zeznań tych osób wynika, że w czasie służby ujawnione zostały okoliczności dotyczące ich przeszłości, a w szczególności: posiadanie rodziny za granicą, podpisania Volkslisty przez członków rodziny, pochodzenia z rodzin bogaczy ziemskich, pochodzenia z rodzin inteligenckich, prowadzenia działalności antypaństwowej i skazania za taką działalność. Ponowna ich weryfikacja mogła być spowodowana ucieczką dwóch lotników na wyspę Bornholm w marcu 1953r. W

1951
1988
konsekwencji żołnierze ci skierowani zostali do pracy w kopalni węgla kamiennego „Wujek” w Katowicach.

Problem pracy przymusowej żołnierzy był przedmiotem ekspertyzy opracowanej przez Departament Prawny Ministerstwa Obrony Narodowej. Z tejże ekspertyzy wynika, że zasadnicza służba wojskowa dzieliła się na służbę kadrową i zastępczą. Tworzone bataliony pracy miały się mieścić w ramach zastępczej służby wojskowej. Podstawą do kwalifikowania poborowych było: pochodzenie społeczne, oblicze polityczne i moralne, przeszłość polityczna, opinia miejscowego Urzędu Bezpieczeństwa, narodowość. Nadto z części społeczeństwa polskiego wyodrębniono następujące kategorie: autochtonów (Polaków z Ziemi Zachodnich, którzy nie ulegli germanizacji), repatriantów (Polaków z dawnych Kresów Wschodnich przesiedlonych do Polski), reemigrantów (Polaków powracających do kraju z innych państw niż ZSRR), przesiedleńców (Polaków przybyłych na Ziemię Odzyskane z różnych regionów kraju). Do Zastępczej Służby Wojskowej kierowano przede wszystkim autochtonów, reemigrantów, synów kułaków, kupców, adwokatów, lekarzy prowadzących prywatną praktykę i przedstawicieli innych wolnych zawodów, synów właścicieli zakładów przemysłowych zatrudniających ponad 10 pracowników, żołnierzy Kompanii Wartowniczych przy armii USA (na terenie okupowanych Niemiec), synów i żołnierzy PSZ na Zachodzie, NSZ, AK, posiadających rodzinę za granicą, osoby z niemiecką grupą narodowościową lub należące do młodzieżowych organizacji niemieckich. Ze względu na zasady doboru do batalionów pracy określonych kategorii osób „niewygodnych” i nie akceptowanych przez ówczesne władze, należy wyraźnie stwierdzić, że służyli w tych formacjach obywatele „drugiej kategorii”, w związku z tym sam charakter tych jednostek uznać należy za represyjny- bez względu na przebieg dalszej służby. Przeznaczenie tych jednostek do wyjątkowo ciężkiej i niebezpiecznej pracy także potwierdza ich represyjny charakter, chociaż w ciągu trwania służby żołnierze nie podlegali innym, poza dyscyplinarnymi, represjom.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zabezpieczone dokumenty źródłowe oraz zeznania świadków dowodzą, że system przymusowego zatrudnienia żołnierzy w kopalniach węgla kamiennego i uranu uznać należy za zbrodnię komunistyczną, stanowiącą równocześnie zbrodnię przeciwko ludzkości, polegającą na zmuszaniu innych osób do określonego działania groźbą lub przemocą.

Zgodnie z treścią ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z 18.12.1998r. zbrodniami komunistycznymi są czyny popełnione przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego w okresie od dnia 17 września 1939r. do dnia 31 lipca 1990r., polegające na stosowaniu represji lub innych form naruszenia praw człowieka wobec jednostek lub grup ludności, bądź w związku z ich stosowaniem, stanowiące przestępstwa według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie ich popełnienia (art.2 ust.1). Funkcjonariuszem państwa komunistycznego jest funkcjonariusz publiczny, a także osoba, która podlega ochronie równej ochronie funkcjonariusza publicznego, w szczególności funkcjonariusz państwowy oraz osoba pełniąca funkcję kierowniczą w organie statutowym partii komunistycznych. Zgodnie z tą definicją funkcjonariusze władz państwowych są funkcjonariuszami państwa komunistycznego. Z kolei zachowanie ich polegające na przygotowaniu podstaw prawnych dla utworzenia i działalności batalionów pracy w górnictwie oraz sposób naboru żołnierzy do tych batalionów wypełnia znamiona przestępstwa określonego w art. 191 kk i 231§1 kk. Należy zaznaczyć, że kierowanie do batalionów pracy odbywało się bez jakiegokolwiek udziału osób zainteresowanych, a więc samych żołnierzy. Nikt nie pytał ich o zdanie, a przydział do tych jednostek był nieodwołalny. Swoboda działania zatem była całkowicie zniesiona. Nadto czyny funkcjonariuszy stanowią również zbrodnie przeciwko ludzkości, a kierowanie żołnierzy do batalionów pracy z powodu ich pochodzenia lub poglądów politycznych stanowiło represję. Tym bardziej, że szczegółowo określono kategorie osób, które do takiej służby zastępczej powinny trafić. Sprawcy w tym przypadku działali w strukturach systemu państwa totalitarnego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych. Tak więc co najmniej apróbowali ten sposób realizacji polityki władz państwa, a tym samym, popełniając te czyny, brali świadomie udział w prześladowaniach ze względów politycznych (postanowienie Sądu Najwyższego II KKN 175/99).

Z zabezpieczonych dokumentów źródłowych wynika, że inicjatorem utworzenia batalionów pracy w ramach zastępczej służby wojskowej był ówczesny szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego- gen. broni Władysław Korczyc. Pierwsze bataliony pracy utworzono rozkazem nr 036 wydanym przez Wiceministra Obrony Narodowej gen. bryg. Edwarda Ochaba. Z kolei Minister Obrony Narodowej Marszałek Konstanty Rokossowski wydał rozkaz nr 008/MON określający kategorie osób przeznaczone do odbycia zastępczej służby wojskowej.

Te osoby ponoszą odpowiedzialność za stworzenie represyjnego systemu zatrudniania żołnierzy Wojska Polskiego.

W toku czynności śledczych potwierdzono, że Marszałek Konstanty Rokossowski zmarł w 1968r. (vide Encyklopedia II Wojny Światowej wyd. MON Warszawa 1975r.), Edward Ochab zmarł w 1989r. (vide Encyklopedia Powszechna wyd. PWN Warszawa 1996r. tom IV str. 579), zaś Władysław Korczyc zmarł w 1966r. (vide Encyklopedia Powszechna wyd. PWN Warszawa 1974r. tom II str. 557).

Na marginesie zaznaczyć należy, że ocenie prawnej poddano również działanie Wojskowych Komend Uzuppełnień. Stwierdzono jednak, że ich czynności oparte były na przytoczonych powyżej podstawach prawnych i mieściły się w ramach tych regulacji. Tak więc nie ma możliwości przypisania konkretnym osobom świadomości, że sposób realizowania polityki kadrowej wobec żołnierzy zastępczej służby wojskowej dotknięty był bezprawnością i stanowił przestępstwo.

Ponieważ w sprawie represyjnego systemu zatrudniania żołnierzy śledztwo prowadziła już Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Warszawie i zakończyła decyzją o umorzeniu postępowania, przedmiotowe śledztwo należało więc umorzyć 'wobec stwierdzenia, że postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone (art. 17§1 pkt 7 kpk).

Postanowiono zatem jak na wstępie.

PROKURATOR
Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni
przeciwko Naradzi Polskiemu
w Katowicach

Marzena Kusion

Pouczenie:

1. Stronom przysługuje prawo przejrzenia akt sprawy i złożenia zażalenia na powyższe postanowienie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (art. 306 § 1 kpk i 465 § 2 kpk)
2. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2, art. 460 kpk).
3. Uchylając postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego lub odmowie jego wszczęcia sąd wskazuje powody uchylenia, a w miarę potrzeby także okoliczności, które należy wyjaśnić lub czynności, które należy przeprowadzić. Wskazania te są dla prokuratora wiążące (art. 330 § 1 kpk). Jeżeli prokurator nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia wydaje ponowne postanowienie o umorzeniu (art. 330 § 2 kpk). W takim wypadku pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 kpk, może wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie 1 -go miesiąca od daty doręczenia zawiadomienia o postanowieniu. Akt oskarżenia winien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 kpk.
4. Na rozstrzygnięcie co do dowodów rzeczowych zażalenie przysługuje również osobie, od której odebrano przedmioty lub która zgłosiła do nich roszczenie (art. 323 § 2 kpk).

Zarządzenie:

1. Stosownie do art. 100 § 2 i 140 kpk odpis postanowienia doręczyć:

- podejrzanemu(ej)

- obrońcy podejrzanego(ej).....

- pokrzywdzonemu(ej):

- pełnomocnikowi pokrzywdzonego(ej) *)

i.....

2. Przesłać nakaz zwolnienia do*).....

3. O uchyleniu środka zapobiegawczego.....zawiadomić*)
-

4. Po uprawomocnieniu się postanowienia:

- na zasadzie art. 21 § 1 kpk zawiadomić o umorzeniu śledztwa.....

- zawiadomić o uchyleniu postanowienia o zabezpieczeniu.....

któremu przekazano to postanowienie do wykonania*).....

5. Zawiadomić składającego zawiadomienie o przestępstwie, jeżeli nie jest pokrzywdzonym (art. 305 § 4 kpk).

Związek Represjonowanych Politycznie Żołnierzy Górników Zarząd Okręgowy Katowice
ul. Młyńska 21/23

PROKURATOR
Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni
przeciwko Narodowi Polskiemu
w Katowicach

.....
(data i podpis prokuratora)